

Ferenczes István

Csíksomlyói Naphimnusz

Mindenható Isten, fölséges Atyánk,
Téged dicsér minden és téged áld.
Szívünkől száll minden ének,
Könyörgés, hála, dicséret
Hozzád kiált.

Nevedet sem vagyunk méltó kimondani,
Előtted csak dadogva tudunk szólani,
Csíksomlyón a por is áldott,
Fölmagasztalt alkotásod
Ki mondja ki...

Aranyban ragyog Urunk és Apánk a Nap,
Keletről nyugatra jár, rajtunk áthalad,
Őbenne lakik Máriánk,
Ő lett a hazánk, pátriánk,
Tenger s a part.

Ringat, altat, eljátszik velünk Földanyánk,
Téged dicsér mikor ver s amikor megáld,
Mikor gyümölcs ragyog a fán,
Amikor elhull a virág
S hó hull reánk.

Téged dicsér, a téli égről ránk ragyog,
Szerelmünk hívogat, asszonyunk a Hold,
Feléd emeli arcunkat,
A szegénynek utat mutat
És csillagot...

Ahol az a csillag ragyog, ott él Öcsénk
A Szél, bárnyfelhőt terelve száll fölénk,
Áldott légy Uram érte is,
Rosszaság semmi benne nincs...
Öleld körénk.

Madonna-kékben tengerárami hó pihét,
Adtál nekünk sok Húgocskát, csillag-csibét,
Tejutat, göncölt, ragyogást,
Mint szelíd őznek álmodást
S békés ébredést.

Téged áld Uram a Víz, a mi szép Nénénk,
Tóból, tiszta forrásból tükröt tart elénk
Végestől a végtelenig,
Ő visz a kéklő tengerig
Kegyelmédért.

Kőkertünkben Téged áld a szomorú fűz,
Ha este jön, árnya alatt Bátyánk a Tűz
Lobogtatja igazságát,
Megmelegíti az árvát,
Félelmet űz.

Erdőink alatt medve, farkas, róka jár,
Kezünkre száll pitypang és cinege madár,
Gyopár, sólyom, tücsök, kökény,
Téged áld minden teremtmény,
Tégedet vár.

*Ki másoknak megbocsát Téged dicsér,
Téged áld mind, ki tűri a szenvedést,
A legjobban azt szereted,
Ki életen át szenvedett
Szerelmedért.*

*Laudato si mi singore, áldott légy,
Ha jön a jó halál, ha eljön majd a vég.
Boldogok kik Benned múlnak,
Veled élnek, veled halnak.
Te vagy a fény.*

Te vagy a fény.